

E D I T U R A S C R I P T U M®

Profetul

Amos

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Prințul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Profetul - Amos / Francine Rivers. — Oradea: Scriptum, 2014
ISBN 978-973-1813-86-8

FRANCINE RIVERS

Profetul *Amos*

Un bărbat al solitudinii, care se simțea acasă printre munți.
Un bărbat cu convingeri, care distinge chemarea lui Dumnezeu.
Un bărbat cu tărie de caracter, care s-a adresat unei națiuni indolente.

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Prophet: Amos
© 2006 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Profetul: Amos
de Francine Rivers
Secțiunea *Caută și vei găsi* este scrisă de Peggy Lynch.

© 2014 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

Citatele biblice sunt traducerea D. Cornilescu, adaptate după variantele în limba engleză,
folosite de autoare în original.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-86-8

Tiparul executat în U.E.

*Bărbaților credinței
care slujesc
în umbra altora.*

mulțumiri

Încă de la începutul carierei mele de scriitoare, soțul meu Rick m-a binecuvântat cu încurajările sale. Fără el, probabil că nu aș fi avut curajul să trimit la vreunei edituri primul manuscris care a marcat începutul călătoriei mele în lumea scrisului. Rick îmi ascultă ideile, mă găzduiește în biroul său de la Rivers Aviation, pregătește o cafea delicioasă și îmi editează manuscrisul final. Iar în diminețile reci face și focul, totul pentru a-mi crea cele mai bune condiții de muncă.

Domnul m-a binecuvântat și cu prieteni care mă încurajează. Doresc să îi menționez îndeosebi pe doi dintre aceștia: Peggy Lynch și pastorul Rick Hahn. Am și pierdut șirul ocaziilor în care am sunat-o pe Peggy sau pe pastorul Rick ca să îi întreb unde anume se află un anumit text din Scriptură sau ca să mă verific dacă am înțeles bine anumite lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi acești prieteni Îl iubesc pe Isus încă din copilărie, sunt pasionați de Cuvântul lui Dumnezeu și sunt niște învățători ai Scripturii înzestrați de Dumnezeu. Ei au jucat un rol important în întoarcerea mea și a soțului meu la Dumnezeu, și continuă să ne îndrume și să ne încurajeze și astăzi în umblarea noastră cu Domnul. Domnul să vă răsplătească amândurora bunătatea pe care ne-o arătați!

Vreau să îi mulțumesc editorului meu Kathy Olson și lui Ron Beers pentru sprijinul și încurajările lor necurmate. Apreciez enorm disponibilitatea lor de a lucra alături de mine pentru a da forță fiecărei lucrări scrise de mine. La Editura Tyndale sunt nenumărate persoane care m-au încurajat și s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor. Încă de la începutul relației noastre, m-am simțit parte a echipei.

De asemenea, doresc să le mulțumesc celor care s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor și pe tot parcursul acestui proiect. Când mă năpădesc îndoielile, lucru ce se întâmplă adesea, îmi amintesc că mă purtați în rugăciune. Domnul să vă răsplătească fiecareia bunătatea pe care mi-o arătați!

Domnul Isus Cristos să fie glorificat prin această lucrare izvorâtă din Cuvântul Său! Mă rog ca fiecare cititor să fie încurajat să Îl iubească pe Domnul cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea sa și să umble zi de zi pe căile Lui. Isus este viața din belșug și viața veșnică. Binecuvântat să fie Numele Domnului!

introducere

DRAGĂ CITITORULE,

Acesta este al patrulea din seria de cinci romane dedicate unor eroi ai credinței din Biblie care au slujit în umbra altora. Au fost bărbați din Orient care au trăit în vremuri străvechi, dar a căror poveste de viață are impact și astăzi în viața noastră, în situațiile dificile cu care ne confruntăm în prezent. Au fost bărbați încercați. Au avut curaj. Și-au asumat riscuri. Au făcut lucruri neașteptate. Au trăit o viață provocatoare și uneori au făcut greșeli – greșeli mari. Acești bărbați nu au fost desăvârșiți, și cu toate acestea, în infinita Sa îndurare, Dumnezeu i-a folosit în planul Său desăvârșit pentru a Se revela lumii.

Trăim vremuri tulburătoare, când milioane de oameni caută răspunsuri. Acești bărbați trasează o direcție. Lecțiile pe care putem să le învățăm de la ei sunt la fel de adecvate azi ca în vremea când au trăit ei, acum mii de ani.

Aceste personaje istorice au trăit în vechime. Firul epic al relatării mele se inspiră din viața lor reală, așa cum este prezentată în Biblie. Pentru o lectură completă asupra vieții lui Amos, îți recomand cartea biblică ce îi poartă numele.

Acest roman este o ficțiune istorică. Intriga povestirii este inspirată din relatarea Scripturii. Pornind de aici am construit acțiunea, dialogul, motivația internă și, în anumite situații, personaje adiționale pe care le-am considerat concordante cu relatarea biblică. Am încercat să păstrez în mare parte mesajul scriptural, adăugând doar ceea ce am considerat necesar pentru a ne ajuta să înțelegem mesajul.

La finalul fiecărui roman am inclus o scurtă secțiune de studiu. Autoritatea supremă cu privire la personajele Bibliei este Biblia însăși. Te încurajez să o citești pentru a dobândi o mai bună înțelegere. Și mă rog ca pe măsură ce citești Biblia, să devii conștient de continuitatea, consistența și confirmarea planului lui Dumnezeu peste veacuri – un plan care te include și pe tine.

FRANCINE RIVERS

Se apropiau.

Se deplasau cu pași repezi, cu botul în pământ, niște pete negre și tăcute în lumina slabă a amurgului. Amos nu trebuia să îi vadă sau să îi audă ca să știe că dușmanul împresoară turma. Simțea lucrul acesta prin instinctul întărit de anii trăiți în pustiu. Lipseau trei oi – aceeași oaie care îi făcuse probleme de atâtea ori și cei doi miei ai ei. Amos trebuia să acționeze imediat.

Chemându-și turma, își văzu oile alergând spre el. Ele simțiră urgența situației și îl urmară în staul. Amos închise poarta după ele și o zăvorî. Acum că oile erau în siguranță, Amos putea să plece în căutarea celor răătăcite.

Amos alerga, iar pietrele din traistă zdrăgăneau. Scoase o piatră și o fixă în praștie.

Un miel behăi și Amos alergă înspăimântat în direcția sunetului. Mama cea nătângă rămase neclintită în încăpățănarea ei. În loc să stea în pășunile verzi spre care o conducea păstorul, ea continua să aleagă rugii și tufișurile.

Amos văzu lupii. Își ridică brațul, praștia scoțând un vâjâit subțire înainte ca piatra să fie aruncată. Cu un scheunat de

durere, capul haitei fu trântit la pământ cu putere, dar se ridică îndată.

Amos se apropie. Mârâind, lupul înaintă ghemuit, cu părul ridicat pe spinare. Ceilalți stăteau în cerc, arătându-și colții. Oaia mamă nu se mișca, înmărmurită de spaimă, iar micii săi neajutorați behăiau plini de confuzie și teamă. Când unul dintre ei fugi, un lup sări spre el. Înainte ca lupul să își poată înfige ghearele în gâtul fraged, Amos azvârli încă o piatră. Aceasta lovi drept la țintă. Lupul se prăbuși la pământ, cu piatra înfiptă în țeastă.

Cei mai mulți lupi o luară la fugă, însă capul haitei rămase să-și înfrunte adversarul. Amos își azvârli toiagul și îl nimeri pe lup în șold. Cu un alt schelălăit de durere, lupul intră în tufișuri șchiopătând și dispăru.

Mielul stătea nemișcat. Amos îl luă cu grijă, examinându-l. Nu avea nicio rană, însă era lipsit de viață în brațele lui. Șocul și teama îl răpuseseră.

Amos oftă adânc. De câte ori această oaie nu atrăsese și pe altele în primejdie? De câte ori nu o salvase el până acum, doar pentru ca mai apoi să fie nevoit să o caute din nou? Își iubea mult toate oile, chiar și pe aceasta care îi provoca necazuri frecvent. Însă nu o putea lăsa să continue să ducă și alte oi în ghearele prădătorilor.

Celălalt miel behăia plângător. Oaia nu prea îi dădea atenție. Aflată acum în siguranță, ea se deplasa cu încăpățănare, rumegând în timp ce se uită o dată la Amos, după care se îndreptă spre tufișuri. Clătinând din cap, Amos lăsă din brațe mielul mort, își scoase cuțitul din teacă și se duse după ea.

Odată săvârșită fapta, Amos nu simți decât durere. Dacă oaia ar fi stat aproape de el, nu ar fi găsit cu cale să îi curme viața pentru binele celorlalte oi.

Amos duse mielul rămas în viață înapoi în staul.

O altă oaie acceptă mielul. După ce termină de supt, mielul zburdă alături de alți miei. Era suficient de mare ca să pască firicele de iarbă

fragedă. Amos se sprijini în toiagul său și se uita la miei cum se jucau. Râdea de giumbușlucurile lor. Cu toții păreau să fie bine.

Un behăit de durere îi atrase atenția. Un berbec se azvârli într-o groapă și zăcea acolo, cu picioarele în aer.

— Ușurel, bătrâne.

Berbecul îl lovi pe Amos de două ori. Apucându-l cu putere, Amos îl ridică din groapă și îl puse în picioare. Berbecul nu putea să umble.

— Stai așa. Amos îl ținu nemișcat între genunchii săi. Îi frecționă animalului coapsa până când începu să îi circule din nou sângele în picioare. Haide. Amos împinse berbecul.

Berbecul se împletici o dată, după care începu să umble cu picioarele țepene și cu capul sus, ignorându-l pe Amos.

— Data viitoare caută un loc neted în care să te odihnești.

Amos se întoarse de la berbec și făcu o numărătoare rapidă a turmei. Buzele i se strânseseră.

Mielul lipsea din nou.

Amos își strigă oile și le conduse la umbra smochinilor. Arșița după-amiezii le mâna către zone mai umbrite. Amos scrută zona, în speranța că mielul va veni înapoi zburdând.

Un uliu făcu un cerc larg deasupra lor. Nu avea să dureze mult până ce avea să mai vină un altul. Nu era timp de pierdut. Lăsându-le pe celelalte nouăzeci și nouă de oi, Amos se îndreptă către apus. Cu toiagul în mână, își croi drum printre stânci și rugi, căutând și sperând să găsească mielul înainte ca acesta să fie găsit de un prădător. Haita de lupi nu se mai apropiase de turmă, însă lei dădeau și ei târcoale pe aceste dealuri.

Ajungând pe un povârniș, Amos zări mielul stând lângă niște tufișuri. Apropiindu-se, văzu că lâna i se agățase într-un mărăcine. Dacă s-ar fi smucit o dată tare, mielul ar fi putut ieși de acolo, însă nu era firea lui așa. În schimb, dobitocul stătea nemișcat până când avea să vină cineva să îl salveze – sau un prădător nerăbdător să îl devoreze.

Amos stătea mâhnit, gândindu-se ce să facă. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, fusese nevoit să o omoare pe mama acestui miel. Știuse de mai multe luni că s-ar putea să trebuiască să o omoare, dar a tot amânat deoarece era o oaie bine făcută, cu ochii ageri și una dintre

cele mai puternice oi ale turmei sale. Însă obiceiurile ei îndărătnice puseseră în primejdie întreaga turmă. Amos îi mai salvase de șase ori pe ea și pe mieii ei. Sperase că așa avea să le ofere mieilor mai mult timp ca să fie înțărcați și să se hrănească singuri. Acum se părea că așteptase prea mult, căci mielul învățase obiceiurile proaste ale mamei sale.

— Ori te înveți minte, ori mori, micuțele.

Amos scoase o piatră din traistă, cântărind-o în mână. Dacă era prea grea, îl omora pe miel; dacă era prea ușoară, nu era suficient ca să îl disciplineze. Amos își încordă praștia și azvârli piatra, lovind mielul într-unul din picioarele din față, chiar deasupra genunchiului. Cu un behăit de durere și spaimă, mielul se prăbuși.

Cu ochii în lacrimi, Amos se duse la mielul cel rănit și ingenunche.

— Sunt aici, micuțele. Mai bine să te rănesc eu decât să văd că ți se întâmplă ceva mai rău. Amos știu după o examinare ușoară că piciorul era rupt, dar nu sfărâmat. Avea să se vindece. Locul tău e lângă turmă, nu aici de unul singur, unde te va găsi moartea. Amos se mișcă rapid, bandajând piciorul și scoțând mielul din rugi. Știu că te-am rănit, dar e mai bine să suferi o rană care se vindecă decât să fii mâncat de un leu aflat în căutarea prăzii. Amos mângâie mielul ușor pe cap. O să înveți să stai lângă mine, unde ești în siguranță. Amos îi cuprinse capul în palmele sale și răsuflă pe fața lui. Nu te zbate, fiindcă o să te doară mai tare. Amos ridică mielul pe umeri cu blândețe și îl duse înapoi la turmă.

Caprele pășteau în arșița soarelui, dar oile se odihneau încă la umbră, rumegând. Amos stătea așezat pe o stâncă netedă, de unde se vedea bine întreaga pășune. Luând mielul jos de pe umeri, Amos îl ținu aproape.

— O să înveți să ai încredere în mine și să nu mai crezi că poți găsi pajiști mai bune de unul singur. O să te duc eu la pășuni verzi și la ape liniștite. Amos scoase câteva grăunțe de grâu din săculețul pe care îl purta la brâu și își împărți mâncarea cu mielul. Câteodată trebuie să rănesc ca să protejez. Amos zâmbea în timp ce mielul mânca din mâna lui. O să te obișnuiești cu vocea mea și o să vii la strigarea mea. Amos mângâie creștătura de la urechea

mielului. Porți însemnul meu, micuțule. Ești al meu. Lasă-mă să am grijă de tine.

Amos se uită la celelalte oi. Erau mulțumite. Mai era încă destulă iarbă. Amos se hotărî să mai rămână încă o noapte aici. În ziua următoare avea să ducă turma la pășuni noi. Dacă poposeau prea mult timp pe aceeași pășune, oile deveneau agitate și nu mai voiau să stea jos. Ajungeau să se bată pentru loc. Când rămâneau prea multe zile pe același câmp, muștele și țăntarii începeau să le necăjească. Condițiile trebuiau să fie dintre cele mai bune pentru ca oile lui să fie liniștite.

După-amiază mai târziu, oile se treziră din odihna lor și începură să pască din nou. Două oi se împingeau. Amos duse mielul cu el în timp ce le despărți pe cele două cu toiagul.

— E destulă hrană pentru amândouă. Amos se postă între ele până când se potoliră. Prezența lui le liniști și amândouă își plecară capul să pască.

De la Ierusalim până în zona de munte, Amos cunoștea toate pășunile la fel de bine ca pe moștenirea familiei sale din Tecoa. În fiecare an lucra o perioadă în livezile de smochini de lângă Ierihon pentru a plăti drepturile de pășunat. Înțeparea smochinelor pentru a le grăbi coacerea era o muncă migăloasă, dar el era dispus să facă munca asta doar pentru a obține cea mai bună pășune pentru turma sa. În lunile de iarnă, când oile erau adăpostite în Tecoa, Amos ieșea să culeagă stuf, să adâncească sau să lărgească gropile pentru apă și să repare staule vechi ori să construiască altele noi.

O oaie sări speriată de un iepure care făcu un salt de pe un petic de iarbă și se îndepărtă ținându-și capul în jos. Oaia începu să fugă, dar Amos o prinse cu cârligul toiagului său înainte ca ea să poată răspândi panica.

Amos îi vorbi cu blândețe și puse mâna pe ea ca să o liniștească.

— Sunt aici. Nu ai de ce să te temi.

Amos purta cu sine mielul pretutindeni pe unde mergea și îl așeza în locuri umbrite, unde să poată dormi. Îi dădea să mănânce grâu și orz și cea mai fragedă iarbă.

Berbecul cel bătrân căzuse din nou. Amos lăsa mielul aproape de una dintre oile sale mai blânde și se duse să-l salveze pe bătrânul ștrengar. Animalul găsisese o altă groapă în care să se odihnească. În timp ce berbecul dormea, trupul i se rostogolise pe-o parte. Behăind

furios, dădea din copite când se apropie Amos și tot ce reuși fu să se rostogolească pe spate, cu picioarele în aer.

Amos clătină din cap și râse.

— Păcat că nu te înveți minte, bătrâne.

Cu burta în sus, berbecul era neajutorat. Amos se aplecă să ajute animalul și să îl pună din nou în picioare. Îl ținu ferm între genunchii săi până când se asigură că berbecul începe să își simtă picioarele.

— Mereu găsești gropile, nu-i așa? Amos îi masă picioarele și îl împinse. Poți să pleci. De data aceasta caută-ți un loc neted la umbră.

Berbecul se îndepărtă, cu orgoliul rănit, cu picioarele înțepenite și cu capul sus. În scurt timp găsi un petic bun de iarbă.

Recuperând mielul, Amos îl puse pe umeri. Simțea o mare pace aici în aer liber, departe de Ierusalim, departe de piață și de preoții depravați. Însă îi era dor de familia sa. Uneori i se părea că aude vocea tatălui său: *„Avem în grijă turmele Templului, fule. E o mare cinste să lucrăm pentru preoți.”*

Cât de încântat fusese Amos de acest lucru în copilărie! Până când află adevărul despre relația familiei sale cu preotul Heled. Amos suspină. Trecuseră aproape douăzeci de ani de atunci, dar dezamăgirea îi era la fel de proaspătă în minte și acum.

Pe vremea când Amos fusese copil, devenise un lucru obișnuit ca Ioram, un slujitor de-al lui Heled, să vină la casa familiei lui Amos și să ia mai mulți miei cu defecte, înlocuindu-i cu alții fără cusur. Când Amos își întrebaseră tatăl unde erau duși mieii cu defecte, acesta îi răspunsese:

— La Ierusalim.

— Dar de ce ne aduce tot atâția miei câți ne ia? se întrebaseră Amos. Nu reușea să înțeleagă nicidecum, iar răspunsurile tatălui său nu îl mulțumeau niciodată.

Apoi, într-un an, în timpul unei vizite la Ierusalim pentru un praznic, pe când avea unsprezece ani, Amos urmărise tot ce se petrecea prin staulele aflate în grija fraților lui mai mari, iar ceea ce văzuse îl tulburase nespus.

— Tată, nu sunt aceștia mieii pe care i-a luat Ioram în urmă cu o săptămână?

— Ba da.

— Dar nu cere Dumnezeu miei fără cusur pentru jertfe? Cel de acolo are o copită frântă, iar cel de lângă el are o pată în ureche. Pot să-ți arăt.

— Liniște, Amos!

Confuz, Amos nu mai spuse nimic. Se uită cum un preot examinează un miel. Amos se duse mai aproape și văzu cu ochii lui că dobitocul era fără cusur, dar preotul clătină din cap și arată spre staule. Încruntându-se, bărbatul luă mielul pe care îl adusese pentru jertfă și îl duse la fratele lui Amos. Bani îl puse într-un țarc, după care prinse mielul cu pată în ureche și i-l dădu omului respectiv. Acesta protestă, însă Bani îi făcu semn să plece. Când bărbatul se întoarse la preot, mielul cel nou fu acceptat, dar nu înainte ca bărbatul să plătească o gloabă pentru schimbul de miei.

— Ai văzut asta, tată? Preotul –

— Nu te mai uita! Vrei să ne faci necazuri?

— Dar mielul pe care l-a adus de prima dată omul acela e mai bun decât cel pe care i l-a dat Bani. Lui Dumnezeu nu Îi va plăcea asta.

— Heled a respins jertfa acelui om. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Dar de ce? Ce nu a fost în regulă cu ea?

Tatăl său îl apucă pe Amos de umeri și se uită ținută în ochii lui.

— Niciodată să nu pui la îndoială ce hotărăsc preoții! Niciodată! Ai înțeles?

Amos se strâmbă de durere. Nu înțelegea, dar știa că nu era momentul să mai pună întrebări acum. Tatăl său îi dădu drumul. Îndreptându-se de spate, Amos îl văzu pe Heled încruntându-se la el. Heled îi făcu semn tatălui lui Amos să meargă la el.

— Trebuie să vorbesc cu Heled. Așteaptă aici.

Amos îi privi. Heled era cel care vorbea, iar tatăl său stătea cu privirea abătută și încuviința mereu din cap.

Ahiam îl apucă pe Amos și îl întoarse în cealaltă parte.

— Ți-a spus tata să nu te mai uiți, nu-i așa? Du-te și adu nutreț pentru miei.

Amos alergă să facă ce îi ceruse fratele său.

Când se întoarse, tatăl său îl luă deoparte.

— Nu uita, preoții sunt slujitorii Domnului, Amos. Ei văd cusurul

acolo unde noi nu îl vedem, iar hotărârile lor sunt lege. Dacă vei pune la îndoială judecata lor, vor spune că Îl pui la îndoială pe Însuși Dumnezeu. Nu îți vor mai da voie să intri în sinagogă și în Templu. Și atunci ce s-ar întâmpla? Nimeni nu ar mai avea nimic de-a face cu tine. Ai deveni un surghiunit și nu ai mai avea cum să-ți câștigi pâinea. Ai fi nevoit să te vinzi ca sclav.

Amos lăsa capul în jos și încercă să își stăvilească lacrimile.

Tatăl său îl strânse de umăr.

— Știu că nu înțelegi ce se întâmplă aici. Tatăl său oftă. Câteodată îmi doresc să nu înțeleg nici eu. Dar trebuie să ai încredere în mine, Amos. Nu spune nimic despre mie; nici bine, nici rău. Și nu urmări ce face Heled. Îl deranjează. Preoții au o mare putere și trebuie tratați cu mult respect. Noi nu suntem decât niște simbriași plătiți ca să avem grijă de turmele Templului. Atâta tot. Poate că într-o zi vom avea și noi oile noastre și vom fi din nou liberi...

Din acea zi, Amos începuse să conștientizeze tot mai mult ce se petrecea prin staulele din Tecoa, din Ierusalim și din jurul Templului.

Orice pată a vreunui miel dispărea sub grija fraților săi.

— Noi facem minuni! râse Ahiam, însă când Amos examină un miel pe ascuns, găsi lâna îmbâcsită cu ceva alb care i se lua pe degete.

— O să vă pedepsească tata, îi spuse Amos lui Bani.

Ahiam surprinse discuția și îi trase un picior peste șezut.

— Tata știe, piticule.

Următoarea dată când veni Ioram, Amos își dădu seama că slujitorul preotului alegea intenționat mieii mai slabi. De îndată ce Amos îl găsi pe tatăl său singur, îi vorbi despre cele observate.

Tatăl său își îndreptă privirea spre ogoarele ce se întindeau în fața lor.

— Un miel e aproape la fel ca oricare altul.

— Dar nu e adevărat, tată. Chiar tu mi-ai spus că fiecare miel e diferit și –

— O să vorbim mai târziu despre asta, Amos. Acum avem prea mult de lucru.

Însă acel *mai târziu* nu mai veni niciodată, și de fiecare dată când

Profetul – Amos

Amos se ducea cu tatăl său la Ierusalim, îi era teamă că Dumnezeu va face ceva îngrozitor când unul dintre acei miei cu defecte era adus ca jertfă.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? Heled se încruntă când îi vorbi lui Ahiam.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic cu el. E mai tăcut, atâta tot.

— Tăcut... și numai ochi și urechi.

Ahiam îl lovi tare pe Amos cu palma peste spate. Când îl apucă de umăr, degetele i se înfipseră adânc în carne și îl scutură, rânjind spre el, cu ochii întunecați.

— Încă nu s-a obișnuit cu viața de la oraș.

— Fă-l să se obișnuiască! Heled se îndepărtă și apoi strigă peste umăr: Sau ține-l departe de Ierusalim cu totul.

Ahiam îl privi aspru pe Amos.

— Fă-te folositor. Mai pune nutreț în jgheaburi, dacă tot trebuie să mai stai pe aici. Mai fă și altceva, nu doar căsca ochii.

Amos muncea în tăcere cu capul plecat, plin de teamă. Stătu izolat și munci tot restul zilei. Vorbi atât de puțin încât cei din familia lui deveniră îngrijorați când se adunară la masa pascală.

— Ce s-a întâmplat, frățioare? Nu te simți bine?

— E supărat din cauza mieilor, spuse Ahiam posac. Mai bine spune-i, tată.

— Nu încă.

— De ce nu? E destul de mare ca să înțeleagă. Expresia feței lui Ahiam era sumbră. Cred că în cea mai mare parte și-a dat seama singur cum stau lucrurile.

— Mai târziu.

Lui Amos nu îi era foame. Se simțea ca un proscris și se chinuia să își stăpânească lacrimile. Însă trebuia să afle, așa că întrebă din nou.

— De ce ia Ioram miei cei slabi și îi lasă pe cei buni?

Tatăl său lăsă capul în jos.

Cu bărbia în afară, Ahiam răspunse:

— De ce să omori un miel fără cusur, când poți la fel de bine să omori unul care are un defect?

Soția lui Ahiam, Levona, stătea cu capul plecat în timp ce întorcea mielul deasupra focului.

— Ce risipă să omori un berbec valoros care s-ar putea înmulți de zece ori!

Pentru o clipă, singurul sunet din încăpere fu pocnetul și sâsăitul grăsimii care picura pe cărbunii aprinși.

Nimeni nu voia să întâlnească privirea lui Amos.

— Este mielul nostru fără cusur?

— Desigur, e fără cusur! izbucni Bani. Crezi că am aduce ca jertfă ceva mai puțin decât atât?

— Dar cum rămâne cu ceilalți? Cu cei slabi din turma noastră? Amos se întoarse spre tatăl său, apoi spre Bani și spre Ahiam. Legea spune că numai mieii fără cusur sunt primiți ca jertfe la Templu. Dar Ioram i-a adus pe cei slabi din Tecoa și dintre ei ați schimbat voi astăzi. Inima lui Amos bătea cu putere pe măsură ce atmosfera devenea tot mai tensionată.

Levona stătea cu ochii pe mielul care se prăjea. Mișala, soția lui Bani, puse ierburile amare pe masă. Bani se uită la tatăl lor, având pe chip o expresie de durere.

Ahiam lovi cu pumnii în masă, făcându-i pe toți să tresară.

— Spune-i, tată, sau o să-i spun eu!

— Cine hotărăște dacă Legea a fost împlinită, Amos?

— Dumnezeu.

— Și cine vorbește în numele lui Dumnezeu?

— Preoții.

— Da! se încruntă Ahiam. Preoții! Preoții hotărăsc care miel este potrivit și care nu este.

Tatăl său suspină.

— Ai văzut cine i-a trimis pe oamenii aceia la staulele noastre, Amos.

— Preoții. Dar așa trebuie să fie?

— Așa este. Tatăl său părea ostenit, înfrânt.

Teama îl învăluia pe Amos.

— Ce va face Domnul? Este El mulțumit?

Ahiam turnă vin.

— Vedem noi vreun semn că Domnul nu ar fi mulțumit de ceea ce I se dă? Preoții se îmbogățesc tot mai mult în fiecare an. Noi mai avem puțin și terminăm de plătit datoriile familiei noastre. Poporului îi merge bine. Domnul trebuie să fie mulțumit.